

MEZŐKRE MENTEM

Mezőkre mentem, s ott voltál megint.
Vártál. A nyár minden virága szerte
csupán erőd sziporkáit lehelte,
habos szépséged csalt kelyhükre színt.

Vizek partjára mentem s kismadár
trillázta hangod, s minden ismeretlen
színével lényed gyöngyözött dalán,
hogy téged sejtett létem önfeledten.

Kunyhómba tértem, s zárt ajtóm megett
ott voltál ismét egyedül velem.
Annyi szépség megfér ily csöpp helyen,
roskadt a héj bár s padlóm süppeteg.

Párnámba hunytam szemem kéjesen,
hogy agyam zsibbadtsága elenyésszen,
de jöttél újra bűvös jelenésem,
hűen, valón, okosan, ékesen,

hogy nem alhattam, s kifakadtam én:
— Különös szellem, mondd, mi bánt, mi sújt?
Ajkad pírját elmosta most az éj,
a víz apadt, a hold felhőbe bújt.

4 TENGERLÁZ

Tengerre kellene szállni megint, csak a tenger, a végtelen ég,
egy karcsú bárka az óhajom és egy csillag, amely jelül ég,
kerékpörgés, a vihar dala és a vitorla vidám lobogása,
ezüstös köd a víz fölött s a hajnal ezüst hasadása.

Tengerre kellene szállni megint, iramló árja rivall,
menthetetlen elsodor vad, tiszta hangjaival,
futó felhők viharos napon, ez minden, amit kívánok,
eszélős eső, tarajos tajték, sikongató sirályok.

Tengerre kellene szállni megint, duhaj cigányvilág,
sirályok, cethalak útja vár, hol a szél mint penge vág,
csak annyit kérek, víg mesét mondjon vén tengeri fóka,
s mély álmot, édes álmokat, ha véget ér a móka.

RAKOMÁNYOK

5

Ninivei ötevezős távoli Ophirból
Palesztina napvert kikötőjébe ér,
Rakománya elefántcsont,
Páviánok, pávakakas,
Szantálfa, cédrusfa s édes bor, fehér.

Isthmos felől pompás spanyol gálya cammog
Pálmazöld part mentén a trópuson át,
Rakománya csiszolatlan
gyémánt, smaragd, ametiszt,
Topáz, fahéj s portugál aranydukát.

Mocskos angol gőzös márciusi széllel
Küzd a Csatornában, kéményén sóálcák,
Rakománya tyne-i kőszén,
Vasúti sín, ólomöntecs,
Tűzi fa, vasárú s olcsó cintálcák.

